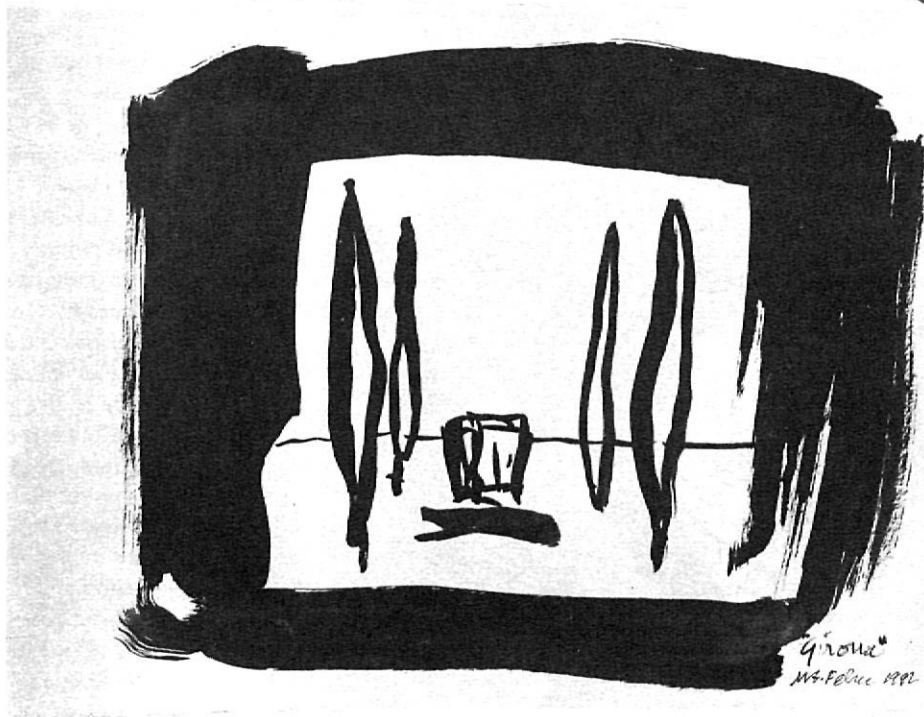

Fulls de la R revista

Il·lustracions de M. A. Feliu

El superdotat

Natàlia Molero

La meua escola no m'agrada gaire. Vull dir que hi ha coses que estan bé, però en general és un fàstic. És una mica fotut això de parlar de l'escola perquè no sé per on començar. La veritat és que em sento deprimat moltes vegades, per exemple quan donen els exàmens de francès.

Ens fan fer una fila i t'has de col·locar segons la nota que has obtingut: les puntuacions més altes davant i així fins als zeros que són lògicament els de la cua. Em toca molt els collons, no ho suporto. No entenc com permeten que hi hagi escoles que utilitzin aquests mètodes; tothom veu que aquest sistema és absolutament antipedagògic, no cal ser cap llumenera per adonar-se'n. Agafes un tio qualsevol, encara que sigui un ruc, un d'aquests que estan a les finestretes dels bancs, per exemple, i segur que trobarà que fer aquesta mena de coses és perjudicial per a la mainada. És a dir, que si fins i tot un paio d'aquests és capaç d'arribar a aquesta conclusió, és que la cosa resulta òbvia, no hi ha discussió possible.

Ja sé que pot semblar que critico la classe de francès perquè suspenc, i no és cert. Potser si que me l'han tombat un parell de vegades, però sempre ho recupero. De tota manera se me'n fot, de debò. No puc ni sofrir el llibre. Déu meu! el llibre és una collonada que no es pot aguantar. És un d'aquests llibres fastigosos plens de coloraines i dibuixets com si fos un còmic. Cada lliçó comença amb un diàleg així, presentat en vinyetes. És penós.

Està ple de frases estúpides. Ningú pot creure de debò que aquests diàlegs es mantinguin. És la mena de conversa que faries si volguessis que et prenguessin per boig. I el que és pitjor encara, són les preguntes que vénen després de la lectura.

Algún malparit que vol desfer el cervell de les criatures se les deu haver inventades, segur. Són exactament la classe d'exercicis que faria un individu que odiés els alumnes, que no els pogués veure ni en pintura.

Ara no recordo què estava explicant..., ah! sí, allò de francès, doncs és ben simple: em deixa fet pols. No ho aguanto. No seria tan fort si tothom passés d'aquest fill de puta i de la fila dels collons, però hi ha tios que no.

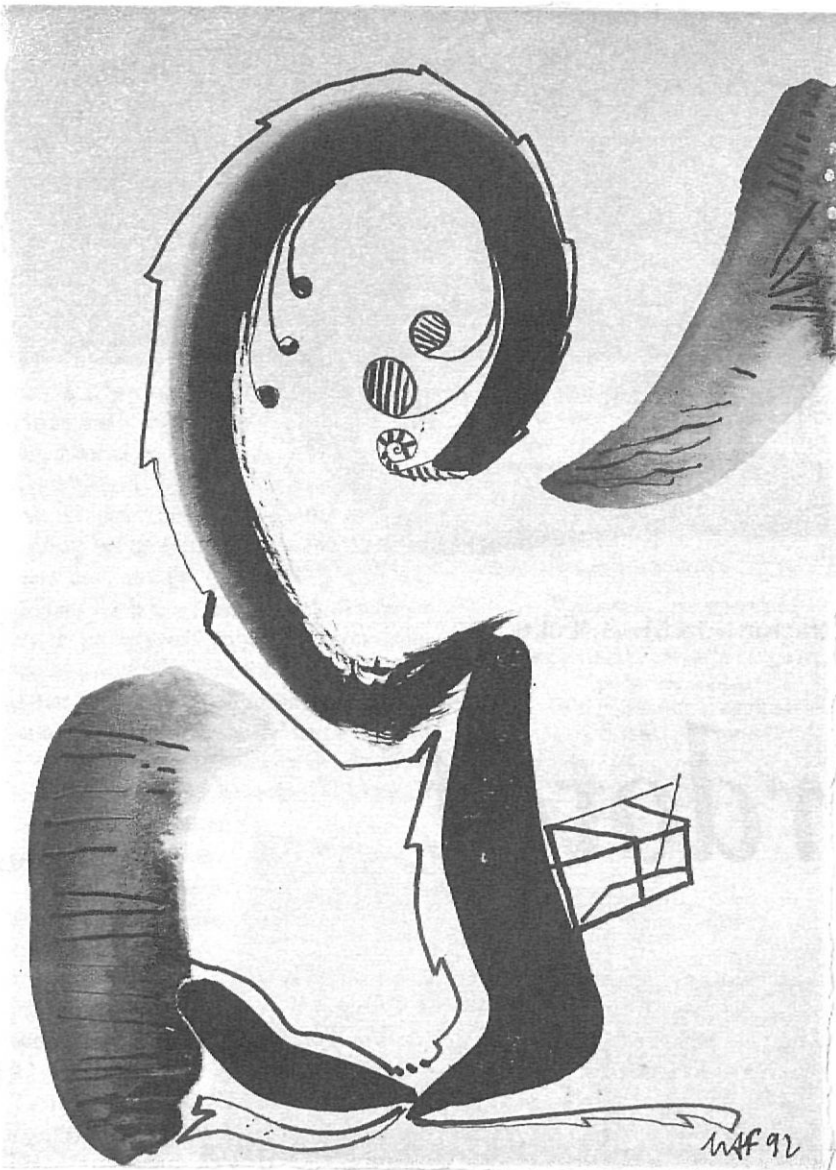
Volen fer veure que tant se'ls en carda i tot això, però te n'adones de seguida que no, que fan comèdia, que els rebenta estar en els últims llocs d'aquella estúpida fila, i donarien qualsevol cosa per canviar-se amb els desgraciats i llepaculs que sempre són al davant.

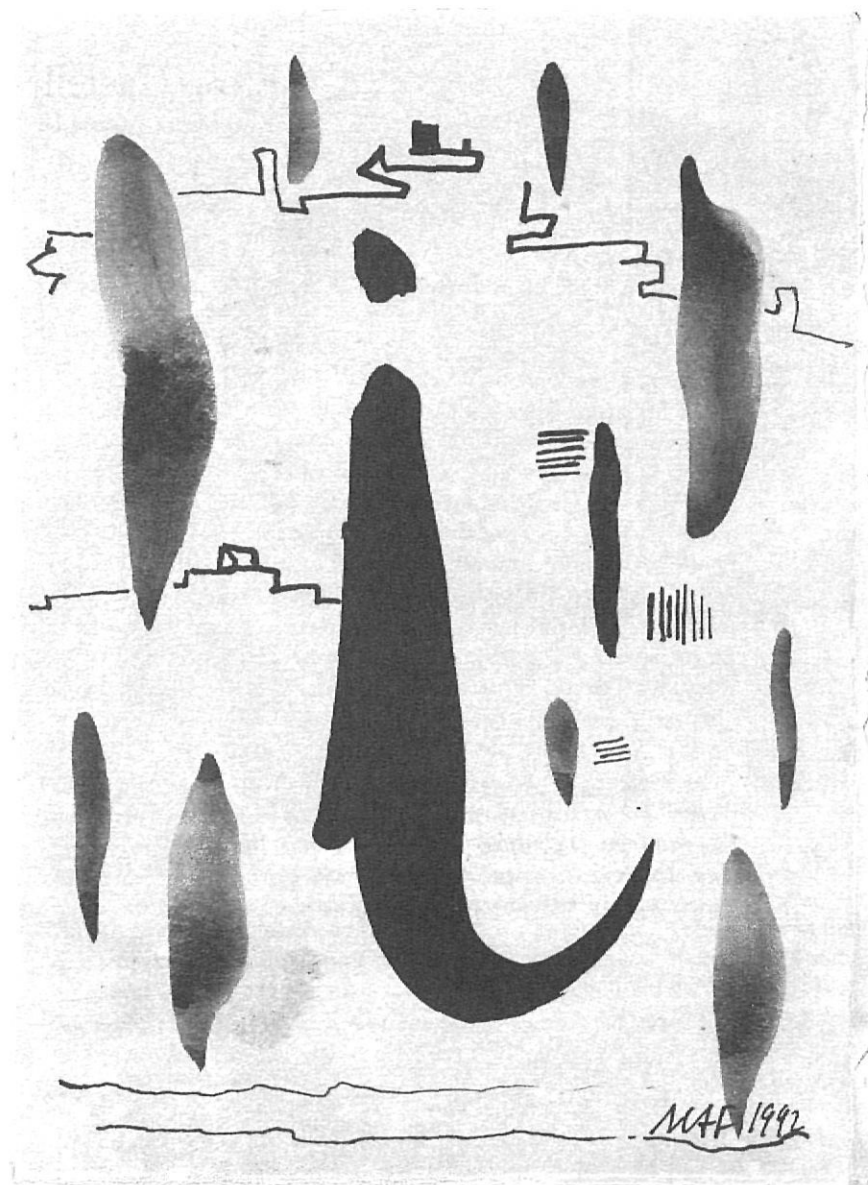
Una vegada em va tocar abans d'en Feliu. En Pere Feliu és un desastre, vull dir que no entén mai res. No és que no foti cop i suspengui i tota la pesca, no, és que és curt. El tio és més curt que una cua de conill.

Aquestes coses es veuen d'una hora lluny i puc ben jurar que no em fan cap gràcia, i menys quan veus que el pobre penjat s'esforça com un malparit. Això és més emprenyador que l'hòstia. Quan se'n va un professor, posem per cas i deixa els deures apuntats a la pissarra, ell mai té temps d'agafar-ho tot. Sempre ha de córrer demanant la llibreta a algú per acabar-ho d'apuntar. Toca molt els collons perquè no te'l treus mai de sobre, però a mi també em fot una mica, no ho puc evitar.

Vull dir que no és pas que badi o faci el brètol mentre escriuen el que toca a la pissarra, ho sé perquè m'hi he fixat. És que el tio és lent, és més lent que una tortuga, ha d'aixecar el cap vint vegades abans no ha apuntat una ratlla sencera. Em fot els nervis de punta.

Aquell el dia que em va tocar just davant seu, perquè darrera d'en Feliu no hi va mai ningú, això ho saben fins i tot les dones de la neteja, se'm va fer un nus a l'estómac, em pensava que al final vomitaria. Té collons això, però és que el tio no s'ho pensa mai que li fotaran barraca. No comprenc per quina maleïda raó sempre creu que aquell cop ho ha fet bé; sembla impossible, però és així.

Ho puc ben jurar perquè vaig contemplar l'espectacle de ben a la vora. No se li arribaven a escapar les llàgrimes, però era molt pitjor.

Mirava el full amb els ulls molt oberts, com si no se'n pogués fer a la idea que l'esgargot vermell de dalt de tot que és la nota, corresponia a la seva merda d'exercici; repassava aquell collons de bestieses que havia escrit amb una lletra endimoniada i tot ple de taques i de paraules esborrades. De debò que foten fàstic les seves proves, no m'estranya que se'l carreguin perquè allò sembla més el paper grapejat de l'esmorzar que no pas un examen.

I no va dir res. Es va quedar a dos mil·límetres del full, amb aquella mirada atònita i ni piu. Això toca els collons, us ho ben juro que em va tocar els collons.

N'hi ha que són uns empenyadors i van deu mil vegades a la taula del professor, que si naps que si cols, que si no m'ha comptat aquesta dècima, que si d'aquesta pregunta se'n pot salvar un tros. Ho fan pel morro la major part, però un se'n pot fer creus de la quantitat d'imbècils que es pensen que el malparit de francès s'ha equivocat.

I després hi ha els desgraciats que miren tota l'estona com ho té el del costat. Aquests també Déu ni do si en són de fills de puta. Els empenya molt que l'altre ho tingui bé, molt més que les seves estúpides pifiades.

Però en Feliu res, diries que s'ha mort, quiet i amb cara de cadàver, perquè a més es posa de color de ciri. Fot pena, tio, és que quan et toca en Feliu al costat no saps ni on mirar.

Un sistema repugnant, ja es veu, però encara n'hi ha que s'ho passen bé i tot. És que les escoles estan plenes de perversos. Potser no ho sembla, així a primera vista, però t'has de fer un fart de compartir taula i jugar a futbol amb lepres de tios. Els cardaries escales avall però més val fer com si res, perquè el que més els agrada és veure com et toquen els collons. Si demostres que t'empenyen vas llest, no paren, són uns donats pel cul, pitjor que el de francès, que ja és dir.

I és que el tio es deu creure molt ben parit fotent aquestes files idiotes, es deu pensar que així estudiarem més que l'hòstia aquell collons de llibre inútil que no serveix de res.

Si mai ensopego amb ell, pel passadis o al bar, sempre despisto per no haver-li de dir res, m'aturo llegint els papers enganxats a la cartellera que m'importen un colló com si m'hi anés la vida, o faig

veure que em cordo la sabata. Ja sé que són criaturades, però és que no suportó fer l'hipòcrita. M'estimo mil vegades més la de català, que té una mala llet de collons que no pas aquell malparit.

La de català és una amargada i es nota que tot li fot fàstic, vull dir l'escola, els llibres, el director que és un marica i els seus alumnes que som nosaltres, però no va pel món fotent files estúpides ni tocant els collons a la gent. Gairebé tots els tios de la meua classe diuen que és una mala puta perquè cada avaluació se'n pixa el seixanta per cent de la classe o així. A mi no em fa res, reconec que és un curs de rucs i que amb prou feines sabem escriure.

Ara no sé perquè m'he empatollat tant, de fet m'han dit que parlés de l'escola i he estat divagant tota l'estona. Si he de dir la veritat, aquesta mena de jocs de foc de camp em semblen molt cretins, com ara aquest d'haver de parlar una estona d'un tema qualsevol, tot plegat collonades. El cas és que no m'agrada gaire la meua escola però m'imagino que totes les escoles són si fa o no fa, així que no m'hi penso pas trencar les banyes.

Poètica

Enric Castellet
Premi Mercè Bayona 1991

CARTA

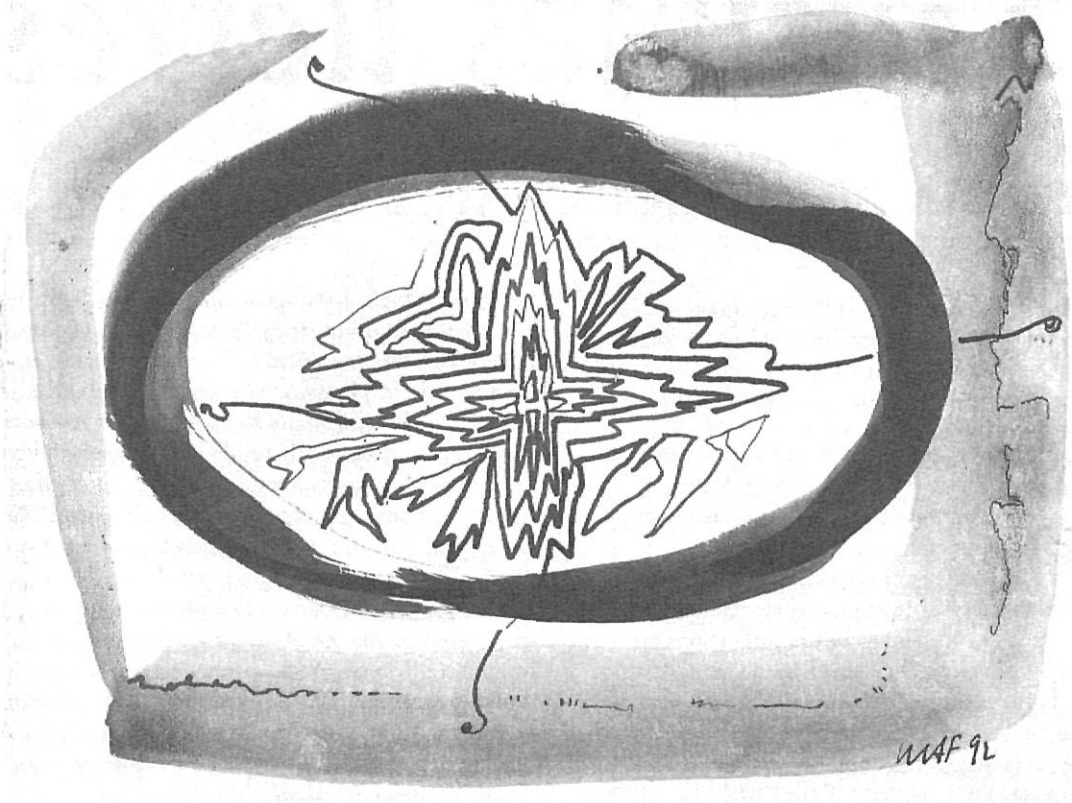
Si us plau, t'ho prego: vine a casa
i atura't a la pols dels mobles,
als prestatges desballestats,
a la confusió d'objectes,
a les finestres closes, ignorades
—al desordre dels mesos que s'acumula en mi,
desballestat, des del dia del teu encontre,
clos, ignorat per l'esperança—.
Revisa els meus calaixos
escorcolla records, el meu passat;
regira'm el present
increpa els meus comportaments,
la carència de projectes
(llevat de l'estimar-te);
llegeix les cartes que no gosen
—no gosarà tampoc aquesta—
mostrar-se als ulls on s'emmirallen:
mesura el meu amor.

POÈTICA

"Intellect is at the tip of the senses".
T.S. Eliot

La vida et concedeix una carícia:
la paraula que et frega la pell d'aquests instants.
Afalagat pel gest t'abandones al tacte:
a través d'ell perceps batecs en els objectes
que pensaves inerts. Són les coses diàries
que es despullen per tu confessant-te l'encant.
Et sedueix el món entranyable que viu
deturat al silenci. Amb els dits ressegueixes
els signes confidents al cos de les matèries.
En els llavis llegeixes les claus d'unes presències
revestides d'afecte. Et besen els sentits.
Una agitació de verbs et torba l'ànima.
Estimes l'evidència oculta dels objectes.
Et desplegues pels membres oferts del teu amant
(l'espai d'abast diari, tants de cops negligit);
i us demoreu, ja còmplices, en el traç d'unes frases
d'esvelta lucidesa, sorpreses d'eloqüència.
Penetres els secrets amb plaers descoberts.

RECLAM

En els carrers abandonats de la ciutat
quan s'exhaureix la llum, hi resten les absències
vulnerant les parets dels edificis
amb un desproveït insomni de recança:
un silenci de pluja estavellant-se
contra la fosca estèril de l'asfalt.

Intermitents, els neons malferits
roseguen la desacollida dels carrers
on apressats paraigües es dispersen
engolits per destins desconeguts;
per a ningú ressonen colors als semàfors,
circulen els espectres en silenci.

La gèlida humitat i la carència
han penetrat el cos balmant-lo;
és inútil barrar les portes, quan l'absència
conforma l'interstici de la nit:
pels vidres de l'ànima llisquen,
serpentejants, les gotes del reclam.

FOSCA NIT AL BAR

S'abat la nit damunt els que l'habiten,
quan el dia s'esmuny pel desgavell
de lligams abrusats, lluny del foscant
prop d'alcohols i ritmes on graviten
dòcils paraules fregant-los la pell
furtant els astres l'univers vacant.

CONVERSA

Per la finestra traspunta un cel roig,
és el signe del dia que declina.
Dins la sala, les flames de la llar
són ja presents. La paraula s'acorda
amb els tons ocres i flueix serena.
La conversa simula no saber
que el dia més recent desapareix,
va destriant anècdotes, banals
episodis cercant la rellevància,
personals epopeies que en secret
han engendrat passions contingudes
i ara les desboquem contra el silenci;
de tant en tant, s'encoratja un projecte
i mor dins la benignitat de l'àmbit,
o bé un record arbora la nostàlgia
esmoreint-se en el present tangible
(no res s'alterarà per transgredir
dissimuladament aquest crepuscle).

Amb les paraules diferim el dia
com flames que espeteguen, més visibles
a mida que s'endinsen en la nit.
Conversem. La paraula ens redimeix.